

Vandaag is Kleine Muis vroeg wakker.
Mama, papa en zijn broertje en zusjes slapen nog.
Hij sluipt zachtjes naar het licht aan het eind van
een lange gang. De blaadjes op de grond ritselen
onder zijn pootjes.

Dan stapt hij naar buiten. Kleine Muis knippert een paar
keer met zijn zwarte kraaloojes tegen het felle licht.
Wat voelt de zon lekker warm aan op zijn vachtje!
Overal ziet hij bloemen met schitterende kleuren.
Ze ruiken heerlijk zoet. En hij voelt de wind zachtjes
door zijn snorharen waaien. Het kietelt een beetje.
Maar wat is dat? Wat ritselt daar in het gras?

'Hé, jij bent geen muisje,'
zegt Kleine Muis verbaasd tegen een
beestje met een schattig snuitje.
'Nee, lieve muis, ik ben een egel.'
'Wat heb jij daar nou op je rug?' vraagt Kleine Muis.
'Dat zijn mijn stekels, voel er maar eens aan.'
'Oei, wat zijn die hard en scherp!'
Kleine Muis trekt zijn pootje snel terug.
'Daarmee kan ik mezelf beschermen tegen gevaar.
En dan doe ik dit,' zegt de stekelige egel,
terwijl hij zich oprolt tot een balletje.

'Ik moet nu naar huis,'
zegt het egeltje, 'maar zullen we
morgen met elkaar spelen?'
'Ja, leuk!' roept Kleine Muis blij.